

Cuvânt înainte

de Dallas Willard

Secretul călăuzirii, scrisă de F. B. Meyer, este una dintre acele mari și rare comori pe care Dumnezeu le oferă lumii prin mijlocirea unui om binecuvântat în mod aparte să cunoască și să trăiască *viața în Hristos* în vremea și locul în care Dumnezeu l-a pus. Nădărdim că această nouă ediție a cărții publicată de Moody Publishers va ajunge în mâinile cât mai multor cititori. Aceștia vor trage cu siguranță mult folos de pe urma luminii blânde dar clare pe care cartea o aruncă asupra căii pe care umblă în zilele de azi ucenicul lui Hristos. Meyer și Dwight L. Moody au fost buni prieteni și parteneri în slujirea creștină timp de mulți ani, începând din 1870, pe ambele coaste ale Atlanticului. Nimic nu putea fi mai de dorit decât să vezi slujirea lor împreună trecând pragul secolului XXI prin continuarea publicării de către Moody Publishers a scrierilor lui Meyer.

Și acum, despre ce este mai exact această carte, *Secretul călăuzirii*? Titlul ne poate duce în eroare, întrucât sugerează la prima vedere că întreaga carte tratează subiectul călăuzirii lui Dumnezeu în viața creștină, sau ceea ce în ziua de azi este frecvent dezbătut sub sintagma de cunoaștere a voii lui

Dumnezeu *pentru mine*. De fapt, doar primul capitol, cel care de altfel dă și titlul cărții, se ocupă strict de acest subiect și de problema pe care cunoașterea voii lui Dumnezeu o reprezintă pentru mulți oameni, de ieri și de azi. Cartea, în ansamblul ei, tratează opt chestiuni strâns legate între ele, ce tind să devină probleme pentru creștinii care își asumă cu seriozitate să trăiască felul de viață pe care Stăpânul, în mod evident, se așteaptă ca ei să îl trăiască. Cartea în sine reprezintă un excelent exercițiu de slujire pastorală, aceasta fiind și explicația pentru care ea a avut și continuă să aibă o influență atât de benefică asupra inimilor, minților și vieților celor ce îi parcurg paginile.

Cel mai potrivit mod de a-l înțelege pe Meyer și această carte este să-l vedem ca fiind angajat *în formarea spirituală pastorală*, însă în maniera practică atât de eficient și la o scară atât de mare de către învățătorii creștini conservatori din anii de dinaintea Primului Război Mondial, când se presupunea că creștinismul—a fi creștin—înseamnă un mod de a trăi, nu doar o doctrină declarată. Scopul, la vremea respectivă, era de a le aduce oamenilor viața lui Hristos, de a-i conduce în trăirea ei și de a-i călăuzi (prin exemplu personal și învățătură) înspre o tot mai dezvoltată formă a acestei trăiri. Aceasta era „formare spirituală“ în Hristos, însă fără a fi denumită astfel; și era extrem de eficientă.

Astfel, în mod firesc, Meyer a ajuns să fie identificat cu ceea ce este uneori denumită mișcarea „vieții mai profunde“ din cadrul creștismului evanghelic de la sfârșitul secolului al XIX-lea. În cazul său însă, ca și al multor alora din vremea aceea, aceasta nu a însemnat retragerea din viața activă a bisericii și societății. Dimpotrivă. A însemnat depășirea vieții superficiale a creștinului doar cu numele pentru a plonja în profunzimea vieții pline de putere a lui

Dumnezeu, viață care, odată ce l-a cuprins pe individ, nu se poate să nu se vadă în viața bisericii și a comunității, cu o forță transformatoare pe care numai prezența lui Dumnezeu o poate explica. Și exact asta li s-a întâmplat lui Meyer, bisericilor și credincioșilor pe care el i-a condus și influențat. Și asta într-o asemenea măsură, încât cel mai recent biograf al său, Stephen Timms, îl descrie ca fiind de fapt un „socialist creștin“. Nu uitați acest lucru în timp ce lecturați *Secretul călăuzirii*. Cei care știu ce însemna „socialism creștin“ în Anglia zilelor lui Meyer, nu se vor arăta scandalizați la ideea de socialism ca formă de orânduire pur și simplu politică sau guvernamentală. „Socialismul creștin“ a fost în primul rând o învățătură despre felul în care trebuie să conviețuim urmând învățăturile lui Hristos, într-o unire vitală cu El, învățătură interpretată desigur în variate moduri.

În această carte Meyer abordează opt chestiuni interconectate care privesc viața spirituală de credință înspre trăirea căreia pastorul trebuie să-i îndrume pe cei pe care-i păstorește. În primul capitol, desigur, este vorba despre a cunoaște ceea ce vrea Dumnezeu să facă credincioșii cu referire la deciziile specifice ce trebuie luate de-a lungul vieții. Mai întâi, autorul arată în Scriptură—sursa sa constantă—asigurarea că Dumnezeu îi va călăuzi pe credincioși, indiferent de limitările de capacitate sau împrejurări cu care aceștia trăiesc. În continuare el expune cinci condiționări ce țin de viața launtrică și care pot împiedica sau favoriza primirea călăuzirii pe care Dumnezeu dorește să o dea în împrejurări specifice:

1. Motivația noastră poate fi doar avantajul nostru personal.

2. Trebuie să fim gata să acceptăm voia lui Dumnezeu, oricare ar fi aceasta.

3. Este în regulă să căutăm orice fel de informație care considerăm să ne poate fi de ajutor, dar în primul rând trebuie să ne îndreptăm spre Cuvântul lui Dumnezeu.

4. Trebuie să-I *cerem* lui Dumnezeu—„să stăruim în rugăciune“—călăuzire.

5. Trebuie să așteptăm împlinirea treptată a planului lui Dumnezeu în împrejurările în care ne aflăm.

Legat de această ultimă condiționalitate, Meyer emite cunoscuta sa învățătură cu privire la „potrivirea“ celor „trei mărturii“ sau „lumini“, respectiv a Duhului, a Cuvântului și a împrejurărilor. „Încredințarea lăuntrică venită din partea lui Dumnezeu și Cuvântul Său scris sunt întotdeauna coroborate cu providența Sa manifestată în împrejurările vieții, și noi ar trebui să așteptăm în liniște ca acestea trei să se întâlnească într-un singur punct.“ Gândul său de final din acest prim capitol este că atunci când căutăm călăuzirea, ceea ce ar trebui să ne preocupe este *următorul pas*, și nu tot drumul pe care-l mai avem de parcurs.

Următoarea problemă pastorală pe care o abordează Meyer este cea a creștinilor a căror viață nu este plină de binecuvântarea de care aceștia cred că ar fi normal ca viața să le fie umplută. După o discuție pertinentă și benefică cu privire la câteva cauze „naturale“ ale acestei condiții nefericite, el ne atrage atenția asupra faptului că dacă acordăm prea multă atenție sentimentelor noastre și nu umblării în Hristos și conformării voii noastre voii Lui, nu vom reuși să rămânem în permanenta pace și binecuvântare ale lui Dumnezeu. Neascultarea, într-o privință sau alta, poate de asemenea să oprească binecuvântările, așa cum o face și „cercetarea morbidă de sine“ în loc să avem o minte și o inimă îndreptate spre Isus. Părtășia îndelungă cu Dumnezeu prin Cuvântului Său deschide zăgăzurile

binecuvântării. „Este esențial să petrecem mult timp în singurătate cu Dumnezeu.“ Acceptarea domniei lui Isus este o condiție fundamentală dacă ne dorim o viață binecuvântată. „Cei care ignoră domnia lui Isus nu pot zidi o viață puternică sau fericită. ... Dedicarea este condiția indispensabilă pentru a fi binecuvântat.“

Aceasta ne poate da o idee cu privire la spiritul și substanța concepției lui Meyer în ce privește felul în care cineva poate duce o viață cu adevărat radioasă în Hristos. În capitolul 3 el explică în ce constă locuirea ucenicului de către Hristos și cum se poate ajunge ca aceasta să fie o permanență în viața credinciosului. Capitolul 4 explică cum să păstrăm ordinea corectă între simțire, realitate și credință, punând pe primul loc realitatea și pe ultimul loc simțirea. Pe scurt, ne punem credința în realitățile divine, iar simțirea își va purta singură de grijă. Prin contrast, punerea pe primul loc a sentimentelor duce la o nesfârșită stare de confuzie și durere. La un moment dat această triadă realitate/credință/simțire a fost folosită pe scară largă și aproape universal înțeleasă de creștinii evanghelici, însă și-a pierdut mare parte din semnificația pe care o avea pentru Meyer. O declarație deosebit de importantă de-a sa cu privire la credință merită să fie subliniată astăzi: „*Obiectul credinței este o persoană.* Noi suntem mântuiți și binecuvântați de o credință ce transcende realitatea vieții Mântuitorului, fixându-se asupra Lui însuși. Ne bizuim nu pe ispășire, ci pe Cel care a făcut-o; nu pe moarte, ci pe Cel care a murit; nu pe înviere, ci pe Cel care a înviat, s-a înălțat la cer și trăiește veșnic pentru a mijloci petru noi; nu pe declarații despre El, ci pe Cel despre care acestea sunt făcute.“

Capitolul 5 tratează despre poveri și ce putem face cu